

แบบฟอร์มข้อเสนอแนะของคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

บทความ/งานวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ชื่อบทความ ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน : ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ

ชื่อผู้นำเสนอ คุณกฤติน ไชยหงษ์

รหัสบทความ IRD-Conference2022_O_47

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
บทวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัย ได้ศึกษากฎหมายจาก ประเทศฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร และ ประเทศ มาเปรียบเทียบกับกฎหมายไทย ซึ่ง ลักษณะ ของ กม.ไทย นั้น จะสอดคล้องกับตาม กม.อื่นๆ ซึ่งเป็นการควบคุม 7 เมตร ไม่เกิน 1000 บาท ซึ่งผู้ใดละเมิด ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติ เมื่อผิดเรื่องดังกล่าวจะมีความผิดของสิทธิส่วนบุคคล และ สิทธิของประชาชน ผู้วิจัย ได้ศึกษาคณะที่ปรึกษา กับกับ กม.สหราชอาณาจักร มาเปรียบเทียบกับ เพื่อชี้ให้เห็นว่า กฎหมายของไทยนั้นไม่สอดคล้องกับมาตรฐานแล้ว ยังมีส่วนที่ข้อกฎหมายด้วย อีกทั้งสอดคล้องกับบทบัญญัติของ สอดคล้องกับ
ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะ มี เห็นสมควรให้มีการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ การแก้ไขกฎหมาย เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่มีปัญหา มาเป็นบท การมีบทบัญญัติข้อเดียว เกี่ยวกับกฎหมาย ทศตวรรษที่ผ่านมา สาธารณสุข เพื่อคุ้มครองสิทธิของประชาชน และ การที่จะให้ประชาชน ผู้ได้รับผลกระทบได้รับทราบ และ จัดให้มีการแก้ไขกฎหมายดังกล่าว

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน : ศึกษาเปรียบเทียบ กฎหมายต่างประเทศ

ธนาภรณ์ ขอบคำจริง¹, กฤติน ไชยหงษ์², สุรศักดิ์ มีบัว³

¹ หลักสูตรนิติศาสตร์ สาขานิติศาสตร์ วิทยาลัยการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร

¹ Email : s61123440128@ssru.ac.th

² หลักสูตรนิติศาสตร์ สาขานิติศาสตร์ วิทยาลัยการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร

² Email : s61123440129@ssru.ac.th

³ หลักสูตรนิติศาสตร์ สาขานิติศาสตร์ วิทยาลัยการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร

³ Email : surasak.mee@ssru.ac.th

บทคัดย่อ

การเคารพเสรีภาพในการอยู่อาศัยในเขตชุมชนย่อมเป็นสิ่งที่พึงกระทำ โดยเฉพาะการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันที่ไม่ส่งเสียงดังรบกวนผู้อื่น การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ ได้แก่ 1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายว่าด้วยการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของต่างประเทศกับประเทศไทย 2. เพื่อสังเคราะห์แนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงเอกสาร โดยนำบทบัญญัติของต่างประเทศ และแนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงมาประกอบการวิเคราะห์ เปรียบเทียบกับบทบัญญัติของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า แม้ว่าประเทศไทยจะมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการใช้เสียงในลักษณะที่เป็นเหตุรำคาญไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และความผิดฐานส่งเสียงหรือทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึงโดยไม่มีเหตุอันควร อันเป็นความผิดลหุโทษในประมวลกฎหมายอาญา แต่อย่างไรก็ดี ยังมิได้กำหนดมาตรว่าระดับเสียงเท่าใดที่จะเป็นเหตุรำคาญ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความและการบังคับใช้กฎหมายให้เกิดความชัดเจน ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่าควรกำหนดระดับความดังของเสียงที่เป็นเหตุรำคาญเอาไว้เป็นการเฉพาะในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เพื่อลดจำนวนการก่อให้เกิดความเดือดร้อนทางเสียงแก่ผู้อยู่ในเขตชุมชน และควรนำแนวคิดทฤษฎีการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของต่างประเทศมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน เพื่อให้บทบัญญัติของประเทศไทยมีการคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวและคุ้มครองสุขภาพของประชาชนมากขึ้น

คำสำคัญ: การจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน, เหตุรำคาญ, พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

Legal Problems Relating to Noise Level Limitation in Community Areas :

A Comparative Study of Foreign Law

Thanakarn Chobkhajing¹, Kittin Chaiyahong², Surasak Meebua ³

¹ Bachelor of Laws Program in Laws, College of Politics and Government, Suan Sunandha Rajabhat University, Bangkok

¹ Email : s61123440128@ssru.ac.th

² Bachelor of Laws Program in Laws, College of Politics and Government, Suan Sunandha Rajabhat University, Bangkok

² Email : s61123440129@ssru.ac.th

³ Bachelor of Laws Program in Laws, College of Politics and Government, Suan Sunandha Rajabhat University, Bangkok³

³ Email : surasak.mee@ssru.ac.th

Abstract

Respecting the freedom of living in the community must be performed, especially the activities of daily life that do not make noise disturbing other people. There are 2 objectives in this study, which are 1. to study and compare the law on limiting the noise level in community areas in foreign countries with Thailand, and 2. to synthesize guidelines for amending and improving the law on limiting noise levels in community areas by using a qualitative research method and a documentary data collection method. This study would be carried by applying the legislations of other countries and general concepts regarding the noise pollution to be used in a comparative analysis with the provisions of Thailand. The results presented that although Thailand has law relating to the use of noise in a nuisance manner in the Public Health Act B.E. which is a petty offense as specified in the Criminal Code only, a measure has not been set on how much noise making will be resulted as a nuisance. This affects the interpretation and enforcement of the law to be certain and clear. Therefore, the researcher suggested that the noise level that causes disturbances should be set specifically in the Public Health Act B.E. 2535 to reduce noise-causing problems to residents nearby, so other people can have more privacy in their lives. The concept on limiting the level of noise in foreign communities should be used as a guideline to revise the law on limiting the level of sound in community areas. In doing so, Thai legislations would provide greater protection for privacy rights and public health.

Keywords: noise level limitation in community areas, nuisances, Public Health Act B.E. 2535

บทนำ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีชุมชนตั้งอยู่ใกล้กับวัดหรือสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาจำนวนมาก หรือบางสถานที่ในเขตชุมชนอาจมีหอกระจายเสียงเพื่อแจ้งข่าวสารให้คนในชุมชนทราบ ทำให้มีเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับระดับเสียงที่ดังเกินสมควร ส่งผลให้ประชาชนที่อาศัยในเขตชุมชนได้รับความเดือดร้อนหรือเกิดความรำคาญตามที่ปรากฏข่าวประจำวัน เช่น ข่าวเรื่อง “เสียง” ปัญหาร้องทุกข์อันดับ 1 ทั่วประเทศ และข่าวเรื่องชาวเชียงใหม่เดือดร้อนจากมลพิษเสียง (ไทยพีบีเอส, 2561) แม้ว่าประเทศไทยจะมีกฎหมายที่ควบคุมปัญหาเกี่ยวกับมลพิษทางเสียง ซึ่งเป็นการควบคุมการใช้เสียงที่อยู่ในลักษณะที่เป็นเหตุรำคาญมาตรา 25 ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 แต่อย่างไรก็ดี หลักเกณฑ์ในการกำหนดระดับความดังของเสียงที่อยู่ในลักษณะเป็นเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวมิได้กำหนดระดับความดังของเสียงว่าระดับใดที่จะต้องด้วยลักษณะเป็นเหตุรำคาญ รวมไปถึงบทลงโทษของผู้ที่ฝ่าฝืนใช้เสียงดังในลักษณะเป็นเหตุรำคาญโดยมีลักษณะเป็นการตักเตือนโดยละมุนละม่อม แต่มิใช่การบังคับใช้ผลทางกฎหมายด้วยการลงโทษโดยทันทีแต่อย่างใด ทำให้เกิดเป็นปัญหาเรื้อรังในแง่ที่ส่งผลกระทบต่อการรบกวนการอยู่อาศัยอย่างปกติสุขของประชาชนในเขตชุมชนนั้น ๆ ซึ่งผู้วิจัยได้พบปัญญัตติของต่างประเทศ และแนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงมาวิเคราะห์ประกอบการวิจัย เพื่อเสนอแนะในการแก้ปัญหาการใช้เสียงที่ดังเกินสมควรต่อไป

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

การกำหนดระดับความดังของเสียงในเขตชุมชนที่จะเป็นเหตุรำคาญควรกำหนดอย่างไร และบทลงโทษของผู้ที่ฝ่าฝืนใช้เสียงดังในลักษณะเหตุรำคาญควรดำเนินการอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายว่าด้วยการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของต่างประเทศกับประเทศไทย
2. เพื่อสังเคราะห์แนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้าวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับบทความฉบับนี้โดยสามารถแยกการอธิบายออกเป็นหัวข้อได้ ดังนี้

1. แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับมลพิษทางเสียง แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงแยกเป็น 3 หัวข้อ ดังนี้

1.1 ความหมายของมลพิษทางเสียง คำนิยามของคำว่า “มลพิษ” ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 4 หมายความว่า ของเสีย วัตถุอันตราย และมลสารอื่น ๆ รวมทั้งกาก ตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้น ที่ถูกปล่อยทิ้งจากแหล่ง กำเนิดมลพิษ หรือที่มีอยู่ในสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติซึ่งก่อให้เกิดหรืออาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมหรือภาวะที่เป็นพิษภัยอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนได้ และให้หมายความรวมถึงรังสีความร้อน แสง เสียง กลิ่น ความสั่นสะเทือนหรือเหตุรำคาญอื่น ๆ ที่เกิดหรือถูกปล่อย ออกจากแหล่งกำเนิดมลพิษด้วย

และคำนิยามของคำว่า “เสียงรบกวน (Noise)” หมายความว่า เสียงที่ไม่ปรารถนา และเกินขีดความสามารถในการที่จะรับได้ ซึ่งมีที่มาหลายแหล่ง เช่น จากธรรมชาติ สิ่งก่อสร้าง เครื่องจักร ซึ่งรบกวนโสตประสาทได้และคำนิยามของคำว่า “เหตุรำคาญ” ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 25 หมายความว่า กรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ (4) การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เหมม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ส่วนมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง และคำนิยามของคำว่า “มลพิษทางเสียง” หมายความว่า เสียงรบกวนหรือสภาวะที่มีระดับเสียงที่ดังเกินกำหนด 70 เดซิเบลและยาวนานโดยมีแหล่งกำเนิดมาจาก คน สัตว์ หรือเครื่องจักร จนก่อให้เกิดทั้งความรำคาญและอันตรายต่อสุขภาพของมนุษย์ โดยความรุนแรงขึ้นอยู่กับระดับความดังจากแหล่งกำเนิดเสียง ระยะทางระหว่างแหล่งกำเนิดเสียงกับผู้ได้ยินและระยะเวลาในการได้ยินเสียง

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมมลพิษทางเสียง การควบคุมมลพิษทางเสียงตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มีการกำหนดมาตรการในการควบคุมปัญหามลพิษทางเสียง คือการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไป ตามมาตรา 32 ไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ และค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ ในสิ่งแวดล้อมที่มีคนอยู่หรืออาศัย หรือการควบคุมเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มีการกำหนดกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ที่อยู่อาศัย คือการกำหนดให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา 25 หรือพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 มีการกำหนดมาตรการในการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียงในการโฆษณา คือการกำหนดการขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนทำการโฆษณา โดยกฎหมายที่บังคับใช้ดังกล่าวนี้ เพื่อเป็นการควบคุมมลพิษทางเสียงไม่ให้รบกวนผู้อื่นและเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในชุมชน เนื่องจากพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 มีการกำหนดมาตรการในการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียงในการโฆษณา คือ การกำหนดการขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนทำการโฆษณา ซึ่งใบอนุญาตที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกให้แก่ผู้ทำการโฆษณา ให้คุ้มครองถึงผู้ใช้เสียงและผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณา และบุคคลเช่นว่านี้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตด้วย โดยกฎหมายที่บังคับใช้ดังกล่าวนี้ มีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพปัญหาของสังคมไทยในปัจจุบันตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 โดยมีการกำหนดข้อเว้นการบังคับแก่การโฆษณาคำสอนในทางศาสนาตามตรา 8 (1) ซึ่งเป็นข้อยกเว้นที่ไม่มีการกำหนดหรือจำกัดระดับความดังของเสียงที่ใช้ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมไทยในปัจจุบัน เนื่องจากสภาพของสังคมไทยในปัจจุบันนั้นเป็นชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงกับวัดหรือสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาค่อนข้างมาก

2. กฎหมายไทยเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียง

การจำกัดระดับความดังเสียงในเขตชุมชนของประเทศไทยอยู่ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 25(4) มาตรา 26 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 370 และพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 มาตรา 4 และมาตรา 8 โดยแยกอธิบายได้ดังนี้

1) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงจนก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา 25 ✓

2) เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจตามมาตรา 26 ห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชน ✓

3) บทกำหนดโทษผู้ที่ส่งเสียงหรือทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึงโดยไม่มีเหตุอันควรจนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อน ตามมาตรา 370 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

4) ผู้ที่จะทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง จะต้องขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้

5) พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่การโฆษณาคำสอนในทางศาสนา การโฆษณาของหน่วยราชการของรัฐ และหาเสียงเพื่อประโยชน์แก่การเลือกตั้ง

3. กฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียง

ผู้เขียนได้ทำการศึกษาศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศทั้งหมด 3 ประเทศ ได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร และประเทศปากีสถาน ซึ่งมีรายละเอียดที่สำคัญ ดังนี้

3.1 ประเทศฝรั่งเศส ได้มีการกำหนดระดับของเสียงไว้ในประมวลกฎหมายว่าด้วยสุขภาพ ค.ศ. 1953 (Public Health Code, 1953) ซึ่งได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาระดับของเสียงที่ถือว่าเป็นเสียงที่ก่อให้เกิดความรบกวนไว้ คือ ระดับของเสียงจากกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการรบกวนที่รับได้ภายในพื้นที่หลักของอาคารที่พักอาศัย การตรวจหาระดับการรบกวน หรือระดับการรบกวนในขณะใดขณะหนึ่ง ให้กระทำต่อเมื่อระดับของเสียงแวดล้อมขณะมีเสียงรบกวนที่เกิดจากการดำเนินกิจกรรมในสถานที่นั้นมีค่ามากกว่า 25 เดซิเบลล์ เอ เมื่อตรวจวัดจากพื้นที่หลักภายในอาคารที่พักอาศัย 30 เดซิเบลล์ เอ สำหรับกรณีอื่นเท่านั้น (มาตรา R1334-32) และมาตรา R1334-33 กำหนดเกี่ยวกับระดับของเสียงรบกวนที่กฎหมายจำกัดไว้ โดยให้ระดับเสียงในเวลากลางคืน ระหว่างเวลา 22 นาฬิกา - 7 นาฬิกา เมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับเสียงทั่วไปของบรรยากาศโดยรอบจะต้องดัดเพิ่มขึ้นไม่เกิน 3 เดซิเบลล์ เอ และระดับเสียงในเวลากลางวัน ระหว่างเวลา 7 นาฬิกา - 22 นาฬิกา เมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับเสียงทั่วไปของบรรยากาศโดยรอบจะต้องดัดเพิ่มขึ้นไม่เกิน 5 เดซิเบลล์ เอ

3.2 สหราชอาณาจักร ได้มีการกำหนดเวลาในการใช้เครื่องขยายเสียงไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยเสียงรบกวนและกฎหมายว่าด้วยเหตุรำคาญ ค.ศ. 1993 (Noise and Statutory Nuisance Act, 1993) (chapter 40) ตามมาตรา 7 ซึ่งมี

เนื้อหาเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 62 ของ The Control of Pollution Act, 1974 โดยกำหนดห้ามใช้เครื่องขยายเสียงในท้องถิ่น (a) ระหว่างเวลา 21 นาฬิกา - 8 นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น มาตรา 62 (2) ของ The Control of Pollution Act, 1974 ได้กำหนดข้อยกเว้นว่า การห้ามใช้เครื่องขยายเสียงตามมาตรา 7 นั้น มิให้ใช้บังคับแก่การใช้เครื่องขยายเสียงในกรณี ได้แก่ การใช้เครื่องขยายเสียงที่มีวัตถุประสงค์เพื่อกิจการของตำรวจ การระงับอัคคีภัย และการพยาบาล เพื่อการติดต่อสื่อสารกับผู้ที่อยู่บนเรือเพื่อประโยชน์ในการเดินเรือ กรณีที่เครื่องขยายเสียงเป็นส่วนหนึ่งของระบบโทรศัพท์สาธารณะ กรณีที่เครื่องขยายเสียงอยู่ภายในหรือติดอยู่กับยานพาหนะ โดยเครื่องขยายเสียงดังกล่าวเป็นหรือเป็นส่วนหนึ่งของแตร หรือเครื่องมือในการเตือนภัยของยานพาหนะที่ใช้เตือนยานพาหนะอื่นเพื่อประโยชน์ในการจราจร ใช้โดยมิได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญเกินสมควรแก่บุคคลอื่นที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง กรณีของมหรสพเคลื่อนที่ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อความบันเทิง กรณีฉุกเฉินซึ่งมีความจำเป็นเร่งด่วน

3.3 ประเทศปากีสถาน ได้มีการกำหนดสถานที่ในการใช้เครื่องขยายเสียงใน The Punjab Regulation and Control of Loudspeakers and Sound Amplifiers Ordinance, 1965 มีสาระสำคัญเป็นการกำหนดห้ามใช้เครื่องขยายเสียงหรือลำโพงในสถานที่ ได้แก่ 1) ที่สาธารณะ ในลักษณะที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญหรือรบกวนต่อบุคคลอื่นที่อาศัยอยู่ในสถานที่พักอาศัย 2) สถานที่อื่นใดที่ใกล้เคียงกับสถานที่ต่าง ๆ เช่น สถานที่ที่ใช้สำหรับสวดมนต์ในระหว่างเวลาสวด โรงพยาบาล สถานศึกษา และศาล 3) สุเหร่า โบสถ์ วัด หรือสถานที่สักการบูชาอื่นใดในลักษณะที่เสียงที่ออกมาจากเครื่องขยายเสียงหรือลำโพงดังออกไปนอกเขตของสุเหร่า โบสถ์ วัด หรือ สถานที่สักการบูชาเช่นนั้นจนผู้ที่อยู่ภายนอกสามารถได้ยิน 4) สถานที่สาธารณะหรือสถานที่ของเอกชนอื่นใดซึ่งมีการขยายเสียงอภิปรายหรือการปะทะคารมในลักษณะที่อาจนำไปสู่ความไม่สงบเรียบร้อย หากว่าการอภิปรายเช่นนั้นทำให้ผู้ที่อยู่ภายนอกสามารถได้ยินหรือก่อให้เกิดเสียงดังออกไปภายนอก

วิธีการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารจากตัวบทกฎหมายของต่างประเทศและประเทศไทยที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย และศึกษาเพิ่มเติมจากแนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับมลพิษทางเสียง โดยได้นำองค์ความรู้ดังกล่าวมาวิเคราะห์และอภิปรายผลการศึกษา จากนั้นจึงสังเคราะห์เป็นข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในเรื่องการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน

ผลการวิจัย

จากการศึกษากฎหมายของต่างประเทศและประเทศไทย ผู้เขียนจะแยกผลการวิจัยออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่

ประเด็นที่หนึ่ง การกำหนดมาตรฐานวัดระดับความดังของเสียงที่จะเป็นเหตุรำคาญ คือ พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มีการกำหนดมาตรการในการควบคุมปัญหามลพิษทางเสียง คือ การกำหนดมาตรฐานระดับความดังของเสียงโดยทั่วไปไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ และค่าระดับความดังของเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอในสิ่งแวดล้อมที่มีคนอยู่หรืออาศัย ซึ่งเป็นค่าระดับที่เกินมาตรฐานค่าระดับความดังของเสียงที่มนุษย์ควรได้รับในเขตชุมชนตามหลัก

สากล เนื่องจากหูของมนุษย์นั้นสามารถที่จะรับค่าระดับความดังของเสียงได้ไม่เกิน 80 เดซิเบลเอขึ้นไป โดยอาจทำให้เกิดอาการหูอื้อชั่วคราว และหากได้รับค่าระดับความดังของเสียงหรืออยู่ในบริเวณที่มีเสียงดังตั้งแต่ 120 เดซิเบลเอขึ้นไปอาจทำให้มนุษย์นั้นเกิดอาการหูหนวกทันที แต่อย่างไรก็ดี ยังมีได้มีการกำหนดระดับความดังของเสียงว่าระดับใดที่จะต้องด้วยลักษณะเป็นเหตุรำคาญไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 จากการศึกษากฎหมายในต่างประเทศ เช่น ประเทศฝรั่งเศส ประเทศสหราชอาณาจักร และประเทศปากีสถาน จะพบได้ว่าในประเทศที่ยกตัวอย่างมาดังกล่าวนี้ได้มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับความดังของเสียงในเขตชุมชน คือ ประเทศฝรั่งเศสบัญญัติให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาระดับของเสียงที่ถือว่าเป็นเสียงที่ก่อให้เกิดความรบกวนไว้ โดยมีการตรวจหาระดับการรบกวนและกำหนดค่าระดับความดังของเสียงไม่เกิน 25 เดซิเบลเอเมื่อตรวจวัดจากพื้นที่หลักภายในอาคารที่พักอาศัยต้องไม่เกิน 30 เดซิเบลเอ และให้กำหนดระยะเวลาในการใช้ระดับของเสียงรบกวน โดยให้ระดับเสียงในเวลากลางคืนระหว่างเวลา 22 นาฬิกา - 7 นาฬิกาและระดับเสียงในเวลากลางวัน ระหว่างเวลา 7 นาฬิกา - 22 นาฬิกา ประเทศสหราชอาณาจักรบัญญัติให้มีการกำหนดควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียง (Loudspeaker) ไว้และให้กำหนดระยะเวลาในการใช้เครื่องขยายเสียงโดยห้ามใช้เครื่องขยายเสียงในท้องถนนระหว่างเวลา 21 นาฬิกา - 8 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น และประเทศปากีสถานบัญญัติให้มีการกำหนดห้ามใช้เครื่องขยายเสียงหรือลำโพงในสถานที่ดังต่อไปนี้ เช่น สุเหร่า โบสถ์ วัด หรือสถานที่สักการบูชาอื่นใดในลักษณะที่เสียงที่ออกมาจากเครื่องขยายเสียงหรือลำโพงดังออกไปนอกเขตของสุเหร่า โบสถ์ วัด หรือสถานที่สักการบูชาเช่นว่านั้นจนผู้ที่อยู่ภายนอกสามารถได้ยิน

ประเด็นที่สอง บทลงโทษของผู้ที่ฝ่าฝืนใช้เสียงดังรบกวนในลักษณะเป็นเหตุรำคาญ คือ ประมวลกฎหมายอาญามีการกำหนดโทษในอัตราโทษน้อยสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายการจำกัดระดับความดังของเสียงในเขตชุมชน คือ ผู้ใดส่งเสียงหรือทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึงโดยไม่มีเหตุอันควรจนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท ซึ่งโทษดังกล่าวนี้เป็นกำหนดโทษในอัตราโทษที่น้อย โดยการกระทำความผิดดังกล่าวนี้อาจจะทำให้ผู้อื่นเกิดอาการหูหนวกทันทีหรือเกิดอาการหูอื้ออย่างถาวรได้ ซึ่งการกำหนดโทษในอัตราโทษที่น้อยนั้นอาจทำให้ประชาชนไม่เกรงกลัวที่จะกระทำความผิดตามกฎหมาย เนื่องจากอัตราโทษจากการกระทำความผิดดังกล่าวนี้เป็นเพียงความผิดสุ่มโทษ จากการศึกษากฎหมายในต่างประเทศ เช่น ประเทศฝรั่งเศสและประเทศปากีสถาน จะพบได้ว่าในประเทศที่ยกตัวอย่างมาดังกล่าวนี้ได้มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดอัตราโทษสูงสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายการจำกัดระดับความดังของเสียงในเขตชุมชน คือประเทศฝรั่งเศสบัญญัติให้มีการกำหนดโทษปรับระดับที่ 5 (จำนวนเงินไม่เกิน 1,500 ยูโร) สำหรับการทำความผิดต่าง ๆ ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย และประเทศปากีสถานบัญญัติให้มีการกำหนดบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามโดยมีการนำอัตราโทษจำคุกเข้ามาอีกทางหนึ่งนอกเหนือจากอัตราโทษปรับ คือ ต้องรับโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกิน 200 รูปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

ประเด็นที่สาม จากการศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายว่าด้วยการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของต่างประเทศกับประเทศไทย ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรนำแนวคิดทฤษฎีการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของต่างประเทศมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของประเทศไทย เพื่อให้กฎหมายของประเทศไทยมีการคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวและคุ้มครองสุขภาพของประชาชนที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น โดยกฎหมายของต่างประเทศที่จะเสนอ

แนวความคิดทฤษฎี เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายของประเทศไทยให้มีการคุ้มครองที่ดีขึ้นซึ่งกฎหมายของต่างประเทศทั้ง 3 ประเทศ ได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส ประเทศสหราชอาณาจักร และประเทศปากีสถาน จะพบได้ว่าในประเทศที่ยกตัวอย่างมาดังกล่าวนี้ได้มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับความดังของเสียงในเขตชุมชน ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรมีการเปรียบเทียบระหว่างกฎหมายของประเทศไทยกับกฎหมายของต่างประเทศ เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างกฎหมายของประเทศไทยกับกฎหมายของต่างประเทศและทราบถึงแนวทางที่กฎหมายของประเทศไทยจะมีการแก้ไขปรับปรุงในเรื่องการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนเพื่อให้มีการคุ้มครองสิทธิตามมาตรฐานสากล

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศ

กฎหมายไทย	กฎหมายต่างประเทศ
พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535	กฎหมายประเทศฝรั่งเศส
มาตรา 25 ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ (4) การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ	ประมวลกฎหมายว่าด้วยสุขภาพ ค.ศ. 1953 (Public Health Code, 1953) กำหนดห้ามมิให้ก่อให้เกิดเสียงรบกวนแก่ผู้ที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงหรือเสียงที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของมนุษย์ในสถานที่สาธารณะหรือในสถานที่ส่วนบุคคล กฎหมายได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาระดับของเสียงที่ถือว่าเป็นเสียงที่ก่อให้เกิดความรบกวนไว้ คือ ระดับของเสียงจากกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการรบกวนที่รับได้ภายในพื้นที่หลักของอาคารที่พักอาศัย การตรวจหาระดับการรบกวน หรือระดับการรบกวนในขณะใดขณะหนึ่ง ให้กระทำได้ต่อเมื่อระดับของเสียงแวดล้อมขณะมีเสียงรบกวนที่เกิดจากการดำเนินกิจกรรมในสถานที่นั้นมีค่ามากกว่า 25 เดซิเบลส์ เอ เมื่อตรวจวัดจากพื้นที่หลักภายในอาคารที่พักอาศัย 30 เดซิเบลส์ เอ สำหรับกรณีอื่นเท่านั้น (มาตรา R1334-32) และมาตรา R1334-33 กำหนดเกี่ยวกับระดับของเสียงรบกวนที่
มาตรา 26 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแลปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่างๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ให้เจ้า พนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับกำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่าง ๆ ได้	กฎหมายจำกัดไว้ โดยให้ระดับเสียงในเวลากลางคืน ระหว่างเวลา 22 นาฬิกา - 7 นาฬิกา เมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับเสียงทั่วไปของบรรยากาศโดยรอบจะต้องดั่งเพิ่มขึ้นไม่เกิน 3 เดซิเบลส์ เอ และระดับเสียงในเวลากลางวันระหว่างเวลา 7 นาฬิกา - 22 นาฬิกา เมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับเสียงทั่วไป
ประมวลกฎหมายอาญา	
มาตรา 370 ผู้ใดส่งเสียงหรือทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึงโดยไม่มีเหตุอันควรจนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท	
พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493	

มาตรา 4 ผู้ที่จะทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ด้วยกำลังไฟฟ้า จะต้องขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้ ให้พนักงาน เจ้าหน้าที่ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับอนุญาต และให้มีอำนาจ กำหนด เงื่อนไขลงในใบอนุญาตว่าด้วยเวลา สถานที่และ เครื่องอุปกรณ์ขยายเสียงและผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตาม เงื่อนไขที่กำหนด

มาตรา 8 พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่การโฆษณา 1) คำสอนในทางศาสนา โดยพระราชบัญญัติควบคุมการ โฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 ได้มีข้อยกเว้นที่ไม่ มีการกำหนดหรือจำกัดระดับความดังของเสียงที่ใช้ในการ ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาและไม่ได้กล่าวถึงการแก้ไข ปัญหามลพิษทางเสียงรบกวนที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมทางศาสนา ตามมาตรา 8 หรือกล่าวถึงการปรับกฎหมายให้เข้ากับการทำ กิจกรรมทางศาสนาเพื่อให้อยู่ร่วมกันในสังคมปัจจุบันได้อย่าง สบายสุข ซึ่งต่างจากกฎหมายต่างประเทศที่มีการกำหนด หลักเกณฑ์การพิจารณาระดับของเสียงหรือการกำหนดเวลา การใช้เสียงในการทำกิจกรรมทางศาสนาหรือกิจกรรมอื่น ๆ

ของบรรยากาศโดยรอบจะต้องดังเพิ่มขึ้นไม่เกิน 5 เดซิเบลส์ เอะ

กฎหมายประเทศสหราชอาณาจักร

พระราชบัญญัติว่าด้วยเสียงรบกวนและกฎหมายว่า ด้วยเหตุรำคาญ (Noise and Statutory Nuisance Act 1993)(Chapter 40) ได้กำหนดควบคุมการใช้เครื่องขยาย เสียง (Loudspeaker) ไว้ในมาตรา 7 ซึ่งมีเนื้อหาเป็นการแก้ไข เพิ่มเติมมาตรา 62 ของ The Control of Pollution Act, 1974 โดยกำหนดห้ามใช้เครื่องขยายเสียงในท้องถนน (a) ระหว่างเวลา 21 นาฬิกา - 8 นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น

กฎหมายประเทศปากีสถาน

The Punjab Regulation and Control of Loudspeakers and Sound Amplifiers Ordinance, 1965 มีสาระสำคัญเป็นการกำหนดห้ามใช้เครื่องขยายเสียงหรือ ลำโพงในสถานที่ดังต่อไปนี้

- 1) ที่สาธารณะ ในลักษณะที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน
- 2) สถานที่อื่นใดที่ใกล้เคียงกับสถานที่ต่างๆ เช่น สถานที่ที่ใช้สำหรับสวดมนต์ในระหว่างเวลาสวด โรงพยาบาล สถานศึกษา และศาล
- 3) สุเหร่า โบสถ์ วัด หรือสถานที่สักการบูชาอื่นใดใน ลักษณะที่เสียงที่ออกมาจากเครื่องขยายเสียงหรือลำโพงดัง ออกไปนอกเขตของสุเหร่า โบสถ์ วัด หรือสถานที่สักการบูชา เช่นว่านั้นจนผู้ที่อยู่ภายนอกสามารถได้ยิน

อภิปรายผลการวิจัย

การที่ประเทศไทยยังไม่กำหนดการกำหนดระดับความดังของเสียงที่เป็นลักษณะเหตุรำคาญเอาไว้โดยตรง ย่อมส่งผล กระทบหลายด้านต่อประชาชนผู้อาศัยอยู่ในเขตชุมชน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยนั้นยังขาดการให้ความสำคัญในเรื่อง ดังกล่าว ทั้งที่มีข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการใช้เสียงดังรบกวนจำนวนมาก ดังนั้น เพื่อให้ลดจำนวนการใช้เสียงดังรบกวนจึงควร ให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวอย่างจริงจัง โดยควรนำเอาการกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาระดับค่าความดังของเสียงและการ กำหนดระยะเวลาในการใช้ระดับค่าความดังของเสียง และการกำหนดอัตรา โทษสูงสำหรับผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายการจำกัด

ระดับความดังของเสียงในเขตชุมชนมาปรับใช้ในกฎหมายของประเทศไทย เพื่อให้กฎหมายของประเทศไทยมีความเหมาะสมตามหลักมาตรฐานสากลและสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น โดยกฎหมายของต่างประเทศที่ได้ศึกษาทั้ง 3 ประเทศ ได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส ประเทศสหราชอาณาจักร และประเทศปากีสถาน มาปรับใช้หรือปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติของประเทศไทย ให้มีความเหมาะสมตามหลักมาตรฐานสากล และสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ ผู้เขียนได้ออกแบบข้อเสนอแนะเบื้องต้นในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในหัวข้อถัดไป

ข้อเสนอแนะการวิจัย

จากการศึกษาเปรียบเทียบการจำกัดระดับของเสียงกับกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศในประเด็นการจำกัดระดับเสียงนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 โดยการกำหนดระดับความดังของเสียงที่เป็นเหตุรำคาญเอาไว้เป็นการเฉพาะ คือ ระดับของเสียงแวดล้อมขณะมีเสียงรบกวนที่เกิดจากการดำเนินกิจกรรมในสถานที่นั้นมีความมากกว่า 25 เดซิเบลส์ เอ เมื่อตรวจวัดจากพื้นที่หลักภายในอาคารที่พักอาศัย 30 เดซิเบลส์ เอ รวมไปถึงเพิ่มบทลงโทษแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนใช้เสียงดังรบกวนในลักษณะของเหตุรำคาญให้สูงขึ้น เพื่อลดการก่อให้เกิดความเดือดร้อนทางเสียงแก่ประชาชนในเขตชุมชนผู้ได้รับผลกระทบ ทั้งนี้ ควรนำแนวคิดทฤษฎีการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของต่างประเทศมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของประเทศไทย

เอกสารอ้างอิง

ไทยพีบีเอส. (2561). “เสียง” ปัญหาร้องทุกข์อันดับ 1 ทั่วประเทศ. สืบค้นเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2564, จาก

<https://news.thaipbs.or.th/content/275245>

ประมวลกฎหมายว่าด้วยสุขภาพ ค.ศ. 1953 (The Public Health Code, 1953)

ประมวลกฎหมายอาญา

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493

พระราชบัญญัติว่าด้วยเสียงรบกวนและกฎหมายว่าด้วยเหตุรำคาญ ค.ศ. 1993 (Noise and Statutory Nuisance Act, 1993)

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

The Control of Pollution Act, 1974

The Punjab Regulation and Control of Loudspeakers and Sound Amplifiers Ordinance, 1965